

[Formanden.]

forslag til lov om godtgørelse for husleje-forhøjelse til alders- og invaliderentemodtagere m. fl.

Mødet hævet kl. 12.

113. møde.

Onsdag den 19. maj kl. 13³⁰.

Den første sag på dagsordenen var:

Spørgsmål til ministrene.

Af *Aksel Larsen* til udenrigsministeren.

Hvorfor har udenrigsministeren stemt for den hyldest til de franske fremmedlegionærer i Indokina, som blev vedtaget på Atlantpagtrådets møde i Paris den 23. april?

Aksel Larsen: På Atlantpagtrådets møde i Paris den 23. april blev der vedtaget en udtalelse, hvori man hyldede de kæmpende franske styrker i Indokina. For denne udtalelse stemte Danmarks udenrigsminister. Jeg ville meget gerne have, om den højtærede udenrigsminister her i tinget ville begrunde, hvorfor han har stemt for denne hyldestudtalelse. Jeg kunne anføre forskellige grunde til, at det har interesse. Jeg kunne også godt anføre den grund, at ved en tidligere lejlighed, hvor en tidligere udenrigsminister i Atlantpagtsrådet stemte for en solidaritetserklæring overfor Frankrigs krig i Indokina, blev han udsat for en meget stærk kritik, ikke mindst fra den nuværende højtærede udenrigsministers parti. Det skal ikke anføres som en væsentlig begrundelse, selvom det naturligvis kan have sin interesse. Men hvordan man end ser på den udtalelse, der blev vedtaget den 23. april, måtte den virke sådan, at de repræsenterede magter solidariserede sig med Frankrigs krig i Indokina, den krig, som af praktisk talt hele det franske folk bliver kaldt den be-

skidte krig. Jeg synes virkelig, vi bør have en fornuftig begrundelse af udenrigsministeren for, hvorledes han kunne stemme for en udtalelse, der måtte virke som et udtryk for dansk solidaritet med Frankrigs krig i Indokina.

Udenrigsministeren (H. C. Hansen): Den udtalelse, der er vedtaget i NATO-rådets sidste møde om det spørgsmål, det ærede medlem berører, er en udtalelse på små tre linier, hvor man for det første udtaler beundring for det mod og den tapperhed, der lægges for dagen af de kæmpende styrker, som den franske union har derovre, og for det andet udtaler håb om, at forhandlingerne i Genève må føre til et positivt resultat.

Hvad det første angår, det med „at tage hatten af“ — jeg brugte det udtryk, da jeg kom hjem dernede fra og blev spurgt; jeg ser ikke noget forkert i at tage hatten af for tapre folk — er jeg i lykkelig overensstemmelse med Vietminh, idet det ærede medlem naturligvis er fuldstændig klar over, at de kommunistiske sejrherre i forbindelse med slaget omkring Dien Bien Phu i deres radioudsendelse udtalte deres beundring og respekt for det mod og den tapperhed, der blev lagt for dagen af de franske forsvarere. Der er jeg altså i godt selskab, det kan det ærede medlem og jeg næppe blive uenige om.

I den anden del af udtalelsen udtrykkes der håb om, at forhandlingerne i Genève må føre til et positivt resultat. Jeg har ikke ud fra tidligere forhandlinger her i tinget nogen som helst grund til at mene, at det ærede medlem skulle være uenig med mig på dette punkt heller, så jeg er faktisk nået til den konklusion, at vi vist ikke har så forfærdelig meget at slås om i denne forbindelse.

Når vi i sin tid vendte os mod den resolution, som oprindeligt blev vedtaget under min forgænger i NATO-rådet, var det, fordi der der var tale om at solidarisere NATO med en krig dernede. Det var en udtalelse, som vi fandt forkert, og som intet indeholdt om det naturlige synspunkt, at man hurtigst burde tilstræbe en fredelig bilæggelse af uoverensstemmelserne dernede.

Da den lille hataftagning, jeg har foretaget ved at stemme for resolutionen i NATO, altså er fælles for mig og det ærede